

Sygn. akt I ACa 856/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Iwona Wiszniewska
Sędziowie:	SSA Artur Kowalewski SSA Eugeniusz Skotarczak (spr.)
Protokolant:	sekretarz sądowy Piotr Tarnowski

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2014 r. na rozprawie w Szczecinie

z powództwa K. K.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K.

o stwierdzenie nieważności uchwały

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 13 września 2013 r., sygn. akt I C 255/13

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od powódki K. K. na rzecz pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K. kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

SSA A.Kowalewski SSA I.Wiszniewska SSAE.Skotarczak

Sygn. akt I ACa 856/13

UZASADNIENIE

K. K. wniosła o stwierdzenie nieważności uchwały Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K. o nr (...) z dnia 5 października 2012 r. w sprawie zmian w regulaminie korzystania z miejsc postojowych.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 13 września 2013r. Sąd Okręgowy w Koszalinie powództwo oddalił i orzekł o kosztach procesu.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły ustalenia, zgodnie z którymi § 8 pkt 9 i 10 Statutu pozwanej stanowi, że członkowi Spółdzielni przysługuje prawo do korzystania wraz z osobami wspólnie zamieszkującymi z wszelkich urządzeń i usług Spółdzielni oraz prawo do korzystania ze wspólnych pomieszczeń Spółdzielni. W pozwanej Spółdzielni ilość dostępnych miejsc parkingowych jest mniejsza, aniżeli liczba osób, która z miejsc takich chciałaby korzystać. Protokołem z dnia 1 czerwca 1996 r. część członków Spółdzielni przekazała na rzecz pozwanej miejsca parkingowe wykonane na ich koszt, w zamian Spółdzielnia zawarła z nimi umowy użyczenia tych miejsc na okres odpowiadający kwocie poniesionej na ich wybudowanie.

Uchwałą Rady Nadzorczej nr (...) z dnia 17 lipca 2012 r. ustalono nowe zasady korzystania z miejsc postojowych w taki sposób, że miejsca postojowe nie były przypisane do konkretnego pojazdu, zaś kolejność ich zajmowania zależała od tego, czy w danym momencie było wolne miejsce. Od uchwały tej wniesiono odwołanie. W trakcie obrad Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Spółdzielni w dniu 3 października 2012 r. nie głosowano w sprawie tego odwołania, lecz podjęto uchwałę, aby utrzymać obowiązujące dotychczas zasady, zgodnie z którymi członkowie Spółdzielni, z którymi zawarte zostały wcześniej umowy użyczenia, mogą bez ograniczeń korzystać z przydzielonych im miejsc parkingowych. Realizując tę uchwałę dnia 5 października 2012 r. Rada Nadzorcza podjęła uchwałę nr (...) w przedmiocie wprowadzenia zmian w regulaminie korzystania z miejsc postojowych na terenie Spółdzielni, w wyniku czego utrzymane zostały w mocy umowy użyczenia stanowisk parkingowych zawarte z mieszkańcami Spółdzielni.

Na podstawie powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał powództwo za niezasadne.

W pierwszej kolejności wskazał, że żądanie pozwu nie znajduje oparcia w art. 42 § 3 ustawy Prawo spółdzielcze, albowiem przewidziana w nim możliwość zaskarżania uchwał organów spółdzielni ograniczona została do uchwał podjętych przez walne zgromadzenie, a wyjątek przewidziany w art. 24 ustawy z uwagi na przedmiot zaskarżonej uchwały nie dotyczy rozpatrywanego przypadku.

Rozpatrując zasadność powództwa w oparciu o art. 189 k.p.c. Sąd I instancji miał na względzie, że w orzecznictwie dopuszczono możliwość bezpośredniego zaskarżania do sądu uchwał podejmowanych przez rady nadzorcze spółdzielni, jednak wyłącznie w przypadku, gdy uchwała taka kreuje stosunek prawny między spółdzielnią, a danym jej członkiem, tj. gdy stanowi czynność prawną. Zdaniem Sądu kwestionowana przez powódkę uchwała nie ma takiego przymiotu, lecz jej charakter jest stricte organizacyjny i nie powoduje powstania lub zmiany treści praw bądź obowiązków.

W ocenie Sądu powódka nie może kwestionować zaskarżonej uchwały także z tego względu, że nie wyczerpała trybu wewnątrzspółdzielczego. Zgodnie z § 57 pkt 20 Statutu pozwanej powódka winna zaskarżyć sporną uchwałę w drodze odwołania do Walnego Zgromadzenia i dopiero uchwała Walnego Zgromadzenia mogłaby podlegać ocenie na podstawie art. 42 § 3 ustawy Prawo spółdzielcze. Tym samym powódce nie przysługuje interes prawny w zaskarżeniu uchwały w drodze powództwa do sądu, skoro mogła ona w odrębnym trybie dochodzić obrony swoich praw.

Ponadto Sąd Okręgowy zauważył, że zgłoszone przez powódkę żądanie pozostaje w sprzeczności z podniesionymi zarzutami, albowiem sprzeczność uchwały ze statutem, na którą powołuje się powódka, może uzasadniać jedynie sankcję w postaci uchylecia uchwały, a nie stwierdzenia jej nieważności, które może nastąpić w przypadku uchybień dalej idących tj. sprzeczności uchwały z przepisami o randze ustawowej. W ocenie Sądu o sprzeczności kwestionowanej uchwały z ustawą nie mogła przesądzać okoliczność zaniechania rozpatrzenia przez Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie odwołania od poprzednio obowiązującej uchwały Rady o nr (...), aprobowanej przez powódkę, gdyż wobec odmiennego uregulowania spornego problemu w kwestionowanej uchwale, poprzednia uchwała przestała obowiązywać w obrocie prawnym mimo braku formalnego jej uchylecia tudzież rozpatrzenia odwołania od niej. Na ważność kwestionowanej uchwały nie ma też wpływu okoliczność, że regulamin miejsc postojowych został podpisany wyłącznie przez prezesa Spółdzielni, skoro stanowi on załącznik do uchwały, a ta została prawidłowo podpisana przez członków Rady Nadzorczej.

Sąd miał także na względzie, że powódka nie powołała zarzutów, które mogłyby prowadzić do konstatacji, że kwestionowana uchwała Rady Nadzorczej jest uchwałą nieistniejącą. Uchwała organu spółdzielni może być uznana za nieistniejącą jedynie w przypadku najpoważniejszych wad, wykluczających wyrażenie oświadczenia woli uprawnionych podmiotów, choćby z naruszeniem przepisów prawa, a takie nie wystąpiły. Jakkolwiek analiza rozwiązania zastosowanego w tej mierze przez pozwaną Spółdzielnię budzi istotne wątpliwości, to nie jest to nieprawidłowość tego rodzaju, która mogłaby uzasadniać żądanie stwierdzenia nieważności, czy ustalenia nieistnienia uchwały.

Powódka zaskarżyła wyrok w całości domagając się jego uchylenia i orzeczenia zgodnie z żądaniem pozwu .

Skarżąca zarzuciła naruszenie następujących przepisów:

- art. 2 Prawa spółdzielczego poprzez uznanie, że naruszenie przepisów statutu nie narusza przepisów ustawy;
- art. 5 pkt 6 Prawa spółdzielczego poprzez uznanie, że sposób przeprowadzenia Walnego Zgromadzenia w dniu 3 października 2012r. był zgodny z prawem;
- art. 18 § 1 Prawa spółdzielczego poprzez uznanie, że członkowie korzystający do tej pory z miejsc postojowych nabyli uprawnienia na podstawie zasiedzenia;
- art. 32 § 1,2 i 3 Prawa spółdzielczego poprzez uznanie, że powódce nie przysługuje prawo do złożenia pozwu z uwagi na niewyczerpanie postępowania wewnątrzspółdzielczego;
- art. 38 § 1 i 9 Prawa spółdzielczego poprzez uznanie, że odmowa rozpatrzenia odwołania powódki umieszczonego w punkcie 11 porządku obrad nie naruszyło przepisów ustawy;
- art. 41 § 1 Prawa spółdzielczego poprzez uznanie, że brak głosowania nad punktem 7 porządku obrad tj. odwołaniem od uchwały Rady Nadzorczej z dnia 17 lipca 2012r., nie naruszyło przepisów ustawy;
- art. 42 § 3 Prawa spółdzielczego poprzez uznanie, że działania organów spółdzielni nie naruszyły tego przepisu, podczas gdy brak podjęcia uchwały przez Walne Zgromadzenie spowodował, że powódka mogła zaskarżyć tylko uchwałę Rady Nadzorczej, do czego upoważnia art. 32 ustawy;
- art. 8³ pkt 7, 10, 11 i 13 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych poprzez uznanie, że sposób rozpatrywania wniosków powódki przez organy spółdzielni nie naruszył przepisów ustawy;
- art. 189 k.p.c. poprzez stwierdzenie, że powódka nie wykazała interesu prawnego, podczas gdy działania organów spółdzielni naruszyły jej prawa członkowskie oraz nie rozpoznano jej odwołania do Walnego Zgromadzenia;
- art. 217 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie okoliczności faktycznych i dowodów zawartych w załącznikach do pozwu nr 6-13, które nie zostały zaliczone w poczet materiału dowodowego.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia są prawidłowe. Na ich podstawie Sąd ten doszedł do właściwej konkluzji o braku podstaw do stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały Rady Nadzorczej pozwanej Spółdzielni z dnia 5 października 2012r., a argumenty prawne przywołane w uzasadnieniu wyroku w przeważającej części zasługują na aprobatę.

Odniesienie się do zarzutów i argumentów przywołanych w apelacji wymaga w pierwszej kolejności podkreślenia, że zakres rozpoznania sprawy, a tym samym okoliczności istotnych dla jej rozstrzygnięcia, wyznacza treść zgłoszonego roszczenia. Zgodnie z zasadą dyspozytywności procesu cywilnego określenie żądania jest obowiązkiem strony, sąd nie jest uprawniony do wyłączenia strony w tym zakresie, modyfikowania zgłoszonego roszczenia czy choćby jego precyzowania. W przypadku, gdy żądanie zostało przez stronę określone w sposób nieprecyzyjny tak, iż nasuwa uzasadnione wątpliwości co do jego treści i zakresu, w jakim zostało zgłoszone, sąd winien dążyć do ustalenia rzeczywistej woli strony. Aktywność sądu nie może jednak wykraczać poza przyznane procesowo uprawnienia mające na celu spowodowanie, aby strona określiła swoje żądanie w sposób kategoryczny. Sąd nie może natomiast dokonywać interpretacji woli stron, jeśli żądanie pozwu zostało określone precyzyjnie. Wynika to z treści art. 321 § 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd jest związany zgłoszonym żądaniem i nie może orzekać co do przedmiotu, który nie jest nim objęty.

Powódka żądanie pozwu określiła w sposób kategoryczny i jednoznaczny, nie modyfikując go w żaden sposób na dalszym etapie postępowania, a obejmuje ono wyłącznie stwierdzenie nieważności uchwały Rady Nadzorczej z dnia 5 października 2012r. w sprawie zmiany regulaminu korzystania z miejsc postojowych na terenie SM (...). Z tego względu wszelkie okoliczności dotyczące tego, jak dotychczas uregulowany był sposób korzystania z miejsc postojowych, jakie w tym zakresie były podejmowane decyzje i w jakim trybie, ma znaczenie dla rozstrzygnięcia o zasadności pozwu o tyle, jeśli wpływa na ważność niniejszej uchwały.

Osoba, której celem jest wyeliminowanie uchwały z obrotu prawnego może sformułować trojaki żądania: stwierdzenia nieistnienia uchwały, stwierdzenia nieważności uchwały lub żądanie uchylenia uchwały.

Żądanie stwierdzenia nieistnienia albo nieważności uchwały jest powództwem o ustalenie, które podlega rozpoznaniu na podstawie art. 189 k.p.c. Ustawodawca w prawie spółdzielczym, odmiennie niż w Kodeksie spółek handlowych, nie zdecydował się, aby w stosunku do uchwał organów spółdzielni wyłączyć art. 189 k.p.c. Prawo spółdzielcze nie modyfikuje zatem ogólnych podstaw powództwa o ustalenie. Na mocy art. 42 § 2 ustawy Prawo spółdzielcze uchwała walnego zgromadzenia sprzeczna z prawem dotknięta jest sankcją nieważności ex lege. W zakresie uchwał organów spółdzielni dotyczących wykluczenia lub wykreślenia członka art. 42 stosuje się odpowiednio. W stosunku do uchwał pozostałych organów spółdzielni odpowiednie zastosowanie znajduje art. 58 k.c. Podstawą uznania, że mamy do czynienia z uchwałą nieistniejącą jest występowanie rażących naruszeń uniemożliwiających przyjęcie, że doszło do wyrażenia woli przez dany organ kolegialny. Dodać również należy, że niezbędną przesłanką roszczenia o stwierdzenie nieważności uchwały oraz o ustalenie jej nieistnienia, jak w przypadku każdego powództwa opartego na art. 189 k.p.c., jest wykazanie interesu prawnego w uzyskaniu orzeczenia ustalającego. Interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. nie występuje jeśli strona może w inny sposób poszukiwać ochrony swoich praw.

Natomiast żądanie uchylenia uchwały uregulowane jest w art. 42 § 3-8 ustawy Prawo spółdzielcze, jednakże wyłącznie w stosunku do uchwał walnego zgromadzenia. Zgodnie z art. 42 § 3 ustawy uchwała walnego zgromadzenia podlega uchyleniu, gdy jest sprzeczna z postanowieniami statutu bądź dobrymi obyczajami lub godzi w interesy spółdzielni albo ma na celu pokrzywdzenie jej członka.

Powyższe rozważania mają kluczowe znaczenie dla ustalenia zakresu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia i merytorycznej oceny powództwa. Jak zostało wyżej przedstawione podstawy faktyczne przedstawionych trzech rodzajów roszczeń są odmienne, albowiem opierają się na różnych kategoriach uchybień. Naruszenie statutu może być podnoszone w ramach żądania uchylenia uchwały. Sprzeczność uchwały z prawem zachodzi natomiast w wypadku naruszenia przy jej wydaniu bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa materialnego lub wymogów proceduralnych rangi ustawowej, o ile miały one wpływ na jej treść (por. wyroki Sądu Najwyższego z 8 lipca 2004, IV CK 543/03, OSNC 2005, nr 7-8, poz. 132, z 7 lipca 2004 r. I CK 78/04, "Monitor Prawniczy" 2004, nr 15, s. 678 i z 16 października 2002 r. IV CKN 1351/00, OSNC 2004, nr 3, poz. 40). Okoliczność, iż statut ma swoje umocowanie w ustawie nie oznacza równorzędności postanowień ustawy i statutu oraz analogicznych konsekwencji za naruszenie tych regulacji, stąd zarzut naruszenia art. 2 Prawa spółdzielczego należało uznać za oczywiście bezzasadny.

Powódka winna była wykazać uchybienia objęte dyspozycją art. 58 k.c. pozwalające na uznanie, że kwestionowana uchwała z uwagi na tryb jej podjęcia lub treść jest nieważna.

Mając na uwadze wskazany zakres okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, nie są zasadne zarzuty braku dostatecznego wyjaśnienia sprawy i naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie w materiale dowodowym dokumentów stanowiących załączniki pozwu o nr 6-13. Pierwsze dwa załączniki z wskazanej grupy zawierały opinie prawne w zakresie dotyczącym sposobu korzystania z miejsc postojowych. Były to więc dokumenty prywatne, które zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie o zawartej w nich treści. Ponadto ujęte w nich informacje nie były istotne dla rozstrzygnięcia, albowiem ocena prawna okoliczności faktycznych przywoływanych na poparcie żądania należy do sądu. Kolejne załączniki obejmowały pisma powódki kierowane do pozwanej w sprawie określenia sposobu korzystania z miejsc postojowych. Okoliczność, że powódka przed procesem domagała się uwzględnienia jej postulatów w sporze o sposób korzystania z miejsc postojowych, nie była kwestionowana i nie wymagała szczegółowych ustaleń. Z kolei załącznik w postaci zawiadomienia o walnym zgromadzeniu w dniu 27 maja 2013r. oraz protokół z tego zgromadzenia nie dotyczą kwestionowanej uchwały ani nie mają wpływu na jej realizację, stąd nie obejmują okoliczności, których ustalenie jest niezbędne dla rozstrzygnięcia.

Okoliczności istotne dla oceny żądania pozwu pozostają poza sporem. Poprzednia uchwała Rady Nadzorczej z dnia 17 lipca 2012r. w sprawie regulaminu korzystania z miejsc postojowych, zgodna z oczekiwaniami powódki, została zaskarżona w postępowaniu wewnątrzspółdzielczym, a odwołanie od niej nie zostało formalnie rozpatrzone. Uchwała ta nie została również uchylona. Kolejna uchwała w tym przedmiocie została podjęta przez Radę Nadzorczą w dniu 5 października 2012r. przy uwzględnieniu wyniku głosowania za poszczególnymi rozwiązaniami na Walnym Zgromadzeniu odbytym dwa dni wcześniej. Powódka nie odwołała się od tej uchwały do Walnego Zgromadzenia.

Ocenę znaczenia powyższych okoliczności należy dokonać w oparciu o art. 189 k.p.c. w zw. z art. 58 k.c. ze szczególnym uwzględnieniem, że zarzut nieważności dotyczy konkretnej uchwały Rady Nadzorczej, a nie innych działań organów spółdzielni.

Argumentacja powódki przywołana na poparcie istnienia interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. w znacznej mierze nie zasługuje na aprobatę. Zdaniem skarżącej sposób działania Spółdzielni wyrażający się przede wszystkim w tym, że na Walnym Zgromadzeniu nie rozpoznano odwołania od uchwały Rady Nadzorczej z dnia 17 lipca 2012r. oraz nie przedstawiono do rozpatrzenia wniosków powódki, spowodował, że nie miała ona możliwości zaskarżenia do sądu uchwały Walnego Zgromadzenia, jaka winna zapaść w przedmiocie ustalenia sposobu korzystania z miejsc postojowych poprzez rozpoznanie powyższego odwołania, a przedmiotem powództwa mogła być wyłącznie wydana dwa dni później uchwała Rady Nadzorczej w sprawie zmiany regulaminu korzystania z miejsc postojowych. Niezależnie od oceny, czy sposób procedowania przez Walne Zgromadzenie był prawidłowy, nie pozbawił on powódki możliwości skorzystania z postępowania wewnątrzspółdzielczego. Zgodnie bowiem z § 8 pkt 78 Statutu pozwanej Spółdzielni członkowi przysługuje prawo odwołania się w postępowaniu wewnątrzspółdzielczym od uchwał w sprawach wynikających ze stosunku członkostwa w sposób i w terminach określonych w Statucie. Od uchwał Rady Nadzorczej przysługuje odwołanie do Walnego Zgromadzenia w terminie 14 dni od otrzymania zawiadomienia (§ 10 ust. 2 i 3). Powódka mogła zatem skorzystać z uprawnień przewidzianych w statucie i zaskarżyć do Walnego Zgromadzenia uchwałę Rady Nadzorczej z dnia 5 października 2012r. Brak zakończenia postępowania międzyspółdzielczego w odniesieniu do poprzedniej uchwały tego organu, nie pozbawiał jej możliwości działania i ochrony swych praw zagrożonych kolejną uchwałą. Dlatego ogół okoliczności, w których powódka upatrywała potrzeby wystąpienia do sądu z powództwem o ustalenie, nie świadczył o istnieniu interesu prawnego powódki w rozumieniu art. 189 k.p.c. Natomiast z uwagi na treść art. 32 ust. 3 ustawy Prawo Spółdzielcze, zgodnie z którym postanowienia statutu nie mogą ograniczać dochodzenia przez członków swoich praw do drodze sądowej, a w razie zaskarżenia przez członka uchwały w postępowaniu wewnątrzspółdzielczym i sądowym, postępowanie wewnątrzspółdzielcze ulega umorzeniu, powódka nie może ponosić negatywnych konsekwencji z tego powodu, że zaniechała wniesienia odwołania do Walnego Zgromadzenia. Interes prawny powódki polegał na potrzebie wyeliminowania z obrotu prawnego uchwały, która ogranicza jej prawo do korzystania z majątku spółdzielni.

Sąd Apelacyjny nie podziela nadto stanowiska Sądu I instancji, iż porządkowy charakter zaskarżonej uchwały wyłącza możliwość jej kwestionowania w oparciu o art. 58 k.c. Z uwagi na treść uchwały nie ulega wątpliwości, że ma ona bezpośredni wpływ na prawa powódki w ramach stosunku członkostwa, a zatem kreuje stosunek prawny, którego ważność podlega weryfikacji w oparciu o art. 58 k.c.

Z przedstawionych wyżej przyczyn nie zachodziły przeszkody do merytorycznej oceny, czy żądanie stwierdzenia nieważności jest zasadne. Argumentacja Sądu Okręgowego w zakresie tej oceny jest trafna. Nie można się zgodzić ze skarżącą, iż wskazywane przez nią nieprawidłowości dotyczące przebiegu Walnego Zgromadzenia z dnia 3 października 2012r., braku rozpoznania odwołania od uchwały Rady Nadzorczej z dnia 17 lipca 2012r. i jej uchylenia, pominięcia wniosków formalnych zgłaszanych przez powódkę na tym Zgromadzeniu, powodują, że Rada Nadzorcza nie mogła podjąć skutecznie uchwały w przedmiocie regulaminu korzystania z miejsc postojowych. Niezależnie bowiem od zasadności tych zarzutów, nie są to uchybienia, które ograniczyły prawo Rady Nadzorczej do wydania uchwały w spornej kwestii. Jak trafnie wskazał Sąd I instancji wydanie uchwały odmiennie regulującej dany przedmiot powoduje, że poprzednia uchwała w tym zakresie przestaje obowiązywać. Dlatego brak formalnego zakończenia postępowania wewnątrzspółdzielczego, jak również brak postanowień wprost uchylających uchwałę z dnia 17 lipca 2012r., nie stanowiły przeszkody do podjęcia przez Radę Nadzorczą uchwały z dnia 5 października 2012r. Zgodnie z § 63 pkt 12 Statutu do wyłącznej kompetencji Rady Nadzorczej należy uchwalanie regulaminu użytkowania lokali i obiektów. Rada Nadzorcza mogła zatem podjąć uchwałę w tym przedmiocie w każdym czasie, niezależnie od prawidłowości przebiegu Walnego Zgromadzenia. Mając to na względzie podniesione w apelacji zarzuty naruszenia art. 5 pkt 6, art. 38 § 1 i 9, art. 41 § 1 Prawa spółdzielczego i art. 8³ pkt 7, 10, 11 i 13 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych należało uznać za bezprzedmiotowe.

Nieskuteczny był również zarzut naruszenia art. 42 § 3 Prawa spółdzielczego. Nawet przy uwzględnieniu, że przepis ten może znaleźć odpowiednie zastosowanie w stosunku do uchwał rad nadzorczych spółdzielni, powołanie się na zawartą w nim regulację jest bezprzedmiotowe, albowiem dotyczy ona podstaw uchylenia uchwały, podczas gdy powódka nie zgłaszała w niniejszym postępowaniu takiego żądania. W świetle jego treści naruszenie postanowień statutu, dobrych obyczajów lub uzasadnionych interesów członka uzasadnia uchylenie uchwały, nie są to jednak okoliczności, które powodują jej nieważność. Tymczasem w swojej argumentacji odnoszącej się do treści zaskarżonej uchwały, powódka wskazuje na zdarzenia, które mogą zostać zakwalifikowane do katalogu podstaw uchylenia uchwał, nie zaś do przesłanek z art. 58 k.c. O ile każdy z członków spółdzielni ma równe prawa i obowiązki (art. 18 § 1 Prawa Spółdzielczego), to nie można uznać, że reglamentacja uprawnień do korzystania z majątku spółdzielni i należących do niej obiektów, jest w świetle przepisów prawa materialnego bądź zasad współżycia społecznego wykluczona. Inną kwestią jest natomiast ocena, czy taka reglamentacja nie narusza interesów członka spółdzielni i nie prowadzi do jego pokrzywdzenia. Gdyby doszło do pozytywnej konkluzji w tym przedmiocie, zasadnym byłoby rozważanie żądania uchylenia uchwały, jednak takiego powódka w sprawie nie zgłosiła. Dlatego Sąd Apelacyjny nie podjął oceny w tym zakresie, albowiem nie miałaby ona wpływu na ważność kwestionowanej. Niewątpliwie natomiast podstawą zmiany sposobu korzystania z miejsc postojowych ustalonego w zaskarżonej uchwały nie było przyjęcie, że część członków spółdzielni nabyła prawo do wyłącznego korzystania z miejsc postojowych wskutek zasiedzenia. Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny zarzutu naruszenia art. 18 § 1 Prawa spółdzielczego nie podzielił.

Reasumując powyższe rozważania, wskazać należy, że powódka w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie mogła uzyskać ochrony w ramach powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały, gdyż okoliczności przywołane na jego poparcie, nie wpisywały się w podstawy nieważności.

Mając to na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia było stosowne orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego (art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.), których wysokość ustalona została zgodnie z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (t.j. Dz. U. z 2013r. poz 490).

SSA A. Kowalewski SSA I. Wiszniewska SSA E. Skotarczak